

ΤΡΑΓΩΔΙΑ - ΑΝΑΖΗΤΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Την τελευταία δεκαετία παρατηρείται το τραγικό φαινόμενο -και όχι μόνον- της εξαφάνισης ΑΝΘΡΩΠΩΝ με αποτέλεσμα να ασχολούνται επαγγελματικά και Δημοσιογράφοι πέραν των αρμοδίων Αρχών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, μεταξύ άλλων περιστατικών, ένα ορεινό αρκαδικό χωριό όπου κάποιος ηλικιωμένος εξαφανίστηκε μυστηριωδώς ενώ πήγαινε από την πλατεία του χωριού σε κάποιο χωράφι. Και, δυστυχώς, μολονότι πέρασαν εβδομάδες ο άνθρωπος αυτός δεν βρέθηκε. Και μετά από καιρό, άλλα δυο άτομα είχαν την ίδια τύχη. Ο ένας υπέφερε από άνοια. Σύμφωνα με πληροφορίες αρκετοί χωρικοί καθώς και η αστυνομία και η πυροσβεστική έψαξαν «φιλότιμα», αλλά τελικά χωρίς αποτέλεσμα σαν να «άνοιξε η γη και τους κατάπιε», όπως λέγεται σε τέτοιες περιπτώσεις. Κι όταν κάποιοι ρώτησαν μετά από ημέρες τι έγινε, αν βρέθηκαν οι άνθρωποι, οι στερεότυπες και κυνικές απαντήσεις ήταν (διαδοχικά): «Θα τον έφαγαν τίποτα τσακάλια», «θα τον έφαγαν αγριογούρουνα», «θα έπεσε σε καμιά χαράδρα», «θα έπεσε σε κανένα πηγάδι». Όσον αφορά το άτομο με άνοια, η απάντηση ήταν κυνικά επιστημονικά «τεκμηριωμένη» (SIC): «Α, αυτός τα είχε χαμένα»! Με άλλα λόγια οι άνθρωποι με άνοια παραγράφονται! Τι πολιτισμός! Και το θέμα σχεδόν ξεχάστηκε. Σαν να χάθηκε κανένα ζώακι, που, όμως, για ορισμένα, όπως σκυλάκια πολυτελείας κάποιων υψηλής κοινωνίας κυριών, θα είχαν ξεσηκωθεί φιλόζωες οργανώσεις ακόμη και ΜΜΕ. Μήπως να θεωρήσουμε κρίμα που οι άνθρωποι δεν ανήκουν σε τέτοια κατηγορία ώστε να συγκινούν την κοινή γνώμη για να βρίσκονται όταν χάνονται;

Άραγε, είναι και αυτή η συμπεριφορά ένα ακόμη σύμπτωμα της ηθικά και κοινωνικά βαριά άρρωστης κοινωνίας μας; Δικαιολογείται σήμερα, τον 21^ο αιώνα, σε ευρωπαϊκή χώρα, να «χάνεται» άνθρωπος και να μην μπορεί η Πολιτεία με τα τόσα σύγχρονα μέσα που διαθέτει να τον εντοπίσει; Αν επρόκειτο για έναν εγκληματία του κοινού ποινικού δικαίου ή έναν τρομοκράτη οπωσδήποτε θα είχε κινητοποιηθεί το «σύμπαν» και θα είχε βρεθεί. Και δορυφόροι θα είχαν χρησιμοποιηθεί! Όμως, στην περίπτωση ενός απλού ανθρώπου δεν υπάρχει η ίδια ευαισθησία! Μιλάμε για ΑΝΘΡΩΠΟ! Κάτι άλλο συμβαίνει. Μήπως ο καθημερινός βομβαρδισμός, το καθημερινό ντοπάρισμα των ανθρώπων από μηνύματα στυγνού ανταγωνισμού, βίας, αντικοινωνικότητας από ΜΜΕ κ.λπ. τους καθιστά ευάλωτους ηθικά και κοινωνικά ώστε να αντιμετωπίζουν τέτοιες τραγικές καταστάσεις -γιατί η απώλεια ενός ανθρώπου αποτελεί τραγωδία- με αδιαφορία, απάθεια και ίσως, για μερικά αντικοινωνικά άτομα, διέξοδο ικανοποίησης κατώτερων παθών; Βέβαια, πρέπει να συνεκτιμηθεί και το θλιβερό γεγονός της εισόδου στη χώρα «προσφύγων» κ.ά. ανάμεσα στους οποίους υπάρχουν και επικίνδυνα άτομα.

Το ερώτημα είναι -που αναδεικνύει και το επίπεδο του πολιτισμού και της δημοκρατίας μας- αν δεν επρόκειτο περί απλών ανθρώπων, αγροτών, αλλά περί κάποιων πλουσίων, επωνύμων κ.λπ., τότε θα είχαν κινητοποιηθεί όλοι οι μηχανισμοί ανεύρεσής τους; Όμως, στις παραπάνω περιπτώσεις, των απλών Ελλήνων πολιτών, η Πολιτεία αρκέστηκε σε κάποιες έρευνες ημερών και μετά η υπόθεση στο αρχείο; Αυτή είναι η αξία ενός ανθρώπου σήμερα; Περισσεύουν οι άνθρωποι; Αλλά και πρακτικά, έγιναν όλα όσα επιβάλλονται σε τέτοιες περιπτώσεις; Ερευνήθηκε η περιοχή σπιθαμή προς σπιθαμή, ερευνήθηκαν τα πηγάδια, οι χαράδρες, τα δάση κ.λπ. με βοήθεια εκπαιδευμένων σκύλων για να βρεθούν

οι άνθρωποι; Ή πρυτάνευσε πνεύμα «δεβαριστισμού», τόσο πολύ γνωστού φαινομένου της καταναλωτικής, μίζερης κοινωνίας μας; Σε άλλη χώρα, με πιο ευαίσθητα κοινωνικά, ανθρωπιστικά ανακλαστικά, θα είχαν κινητοποιηθεί οι πάντες και θα είχαν βρεθεί οι άνθρωποι, γιατί για ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ μιλάμε, για ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, και θα μπορούσε να είναι ένας από εμάς. Δεν είναι στίγμα για τον πολιτισμό μας, για τους ιθύνοντες, αλλά και για όλους; Μήπως πρέπει αντί του περίφημου και διαχρονικού ρητού του Διογένη αναζητείται άνθρωπος, να υψώσουμε λάβαρο αναγράφοντας, σε παράφραση, ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΑ;

Π.Ι.Καραφωτιάς